

Bori
és a cserediák

A mű eredeti címe: Conni und die
Austauschschülerin (Conni & CO., Band 3)
Szöveg: Dagmar Hoßfeld
Copyright © CARLSEN Verlag GmbH, Hamburg, Germany, 2007
Hungarian Translation © Esterházy Dóra, 2018

Kiadta a Manó Könyvek Kiadó Kft., az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének a tagja. 2018
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
www.manokonyvek.hu
Felelős kiadó Kolosi Beáta ügyvezető igazgató
Minden jog fenntartva.

Borítót tervezte: Szabó Imola Julianna
Fordította: Esterházy Dóra
Felelős szerkesztő: Edinger Katalin
Műszaki vezető: Ráczi Julianna

ISBN 978-963-403-436-0
ISSN 2064-1931

Nyomdai előkészítés: Hanák Katalin

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben, 2018-ban
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja

Az igazgatóság elnöke Balla László
Vezérigazgató Erdős Tamás
Telefon: 66/887-400

DAGMAR
HOSSFELD

Bori

és a cserediák

Bori megbabonázva nézte a kopott aktatáskát, ami a tanári asztalon hevert előtte. Sármány tanárnőé volt, Bori angoltanárnőé, és annyira meg volt pakolva, hogy ennek csak egyetlen oka lehetett: a Sárkány ma adja vissza a kijavított dolgozatokat!

Röntgenszemre lenne szüksége, vagy még inkább telepátikus képességekre, gondolta Bori sóhajtva. Akkor talán befolyásolni tudná a táska tartalmát. A jó irányba.

Elégge fura érzése támadt gyomortájékon, amikor erre a dolgozatra gondolt. Az angol nyelvtan nem éppen az erőssége. Legutóbb is csak egy kettest sikerült összehoznia. Egy erős kettest, de mégiscsak egy kettest. Ha ez a dolgozat nem sikerül jobban...

– Bori, are you listening to me?

Bori összerezzen.

– Igen, persze, hogy figyelek – vágta rá.

– Say it in English, please – mondta Sármány tanárnő – Bori padjánál állt, és türelmetlenül dobolt az ujjával.

Bori érezte, hogy elvörösödik. A háta mögött Zsanett vihogott halkán. Bori nagyon szívesen hátrafordult volna.

– Yes, I am listening to you, Mrs. Sármány – minden egyes

szót külön hangsúlyozott. Majd egy erőltetett mosoly kíséretében hozzátette: – Of course I am!

Sármány tanárnő elégedetten bólintott. – Ok, that’s fine – mondta, és újra az osztály felé fordult.

– Mielőtt megnézzük a dolgozataitokat, volna egy meglepetésem számotokra.

Bori és Anna összenézett. Meglepetés a Sárkánytól? Na, ez izgalmasan hangzik.

– Talán tudjátok, hogy iskolánk sok éve jó barátságban van az egyik partneriskolánkkal Nagy-Britanniában – kezdte a tanárnő. – Az egyik tizedikes osztály tavasszal Brightonban járt. Most a St. Christopher’s School szeretne látogatókat küldeni ide.

– Szuper – morogta Fülöp. – És nekünk mi közünk ehhez?

– Most akarom éppen mondani – felelte Sármány tanárnő. Felvonta a szemöldökét, és folytatta: – A partneriskola tizedikesei komoly vizsgák előtt állnak, ezért helyettük egy hatodik osztály fog meglátogatni bennünket. Tulajdonképpen az angol párhuzamos osztályokról van szó. Veletek egyidősek. Meglátogatnak minket, és részt vesznek az órákon.

Bori, Anna, Zizi és Dia összenézett. Ez tényleg jó kis meglepetés!

– Cserediákok Angliából! – súgta Zizi izgatottan a többieknek.

– Ez nagyon menő! – bólintott Bori.

Az osztályban halk pusmogás kezdődött. Sármány tanárnő felemelte a kezét.

– A cserediákok, amíg itt lesznek, családoknál fognak lakni – folytatta. – Leírtam minden fontos dolgot a szüleiteknek. Jó

lenne, ha néhányan befogadnátok őket. Tizennyolcan érkeznek, és remélem, hogy mindenkinek találunk szállást.

Pali jelentkezett. Elkámpicsorodva nézett. – Beszélnek egyáltalán magyarul? Vagy muszáj lesz végig angolul beszélünk velük?

– A vendégeink egy éve tanulnak magyarul – magyarázta a tanárnő. – Nagy-Britanniában a magyar csak egy választható nyelv, természetesen nem kötelező. De azt gondolom, hogy meg fogjátok érteni egymást, és nagyon sokat tanulhattok egymástól. Ugyanis ha az ember meg akar tanulni egy idegen nyelvet, nincs annál jobb, mint ha anyanyelvekkel beszélget. Végignézett az osztályon, miközben a kezét az aktatáska csattjára tette.

– És, hogy ne hozzatok szégyenbe se engem, se magatokat, nézzük meg a dolgozatokat. – Egyesek, úgy tűnik, még mindig hadilábon állnak a módbeli segédigékkel. Szóval, egyet s más meg kell beszélünk, girls and boys.

Ó, jaj, gondolta Bori. Kezdődik. Sármány tanárnő kihúzott egy halom kék füzetet a táskájából, és lassan körbement a teremben, hogy mindenkinek kiossza. Bori mellett megállt.

– Very good – mondta Sármány tanárnő barátságosan, és a padra tette a füzetet. – Ez egy szép négyes.

– Négyes? – húzta fel a szemöldökét Bori. – Biztos benne? – a füzetre bámult, aztán a tanárnőre, majd gyorsan kijavította magát. – Oh, I'm sorry. I wanted to say: Are you sure?

– Yes, I am – bólintott a tanárnő. – Mint azt jól tudod, csak nagyon ritkán tévedek.

– Örület! – Bori kinyitotta a füzetét. És valóban, ott áll feketén-fehéren egy négyes!

– Hú, de jó – örvendezett Anna. – Megérte gyakorolni!

Bori boldogan bólintott. Anna és ő minden délután közösen tanultak, míg a szavakat és a nyelvtani szabályokat már álmukból felébredtve is tudták.

– Neked hányas lett? – kérdezte Annát. Anna vigyorgott.

– Nekem is négyes!

Bori előrehajolt. – És nektek? – súgta Zizinek és Diának.

– Egy tuti ötös – súgta vissza Zizi. – Nulla hiba, a legjobb dolgozat!

Dia felemelte három ujját.

– Hármas fölé – mondta nevetve.

Bori elégedetten dőlt hátra.

Szuper, gondolta. Úgy tűnik, ma van a szerencsenapunk.

Amikor megfordult, Pali és Fülöp egyszerre emelte magasba a hüvelykujját. Úgy tűnik, a fiúk is jó jegyeket kaptak. Csak Zsanett, aki Bori mögött ült, húzta el a száját, mintha valami keserűt evett volna. Amikor elkapta Bori tekintetét, gyorsan félrenézett, és elmélyülten tanulmányozni kezdte rózsaszínűen csillogó körmeit. Bori nem tudta kárörvendő vigyorát elfojtani.

Miután megbeszélte az osztállyal a legsúlyosabb nyelvtani hibákat, és a táblánál ki is javították ezeket, Sármány tanárnő kiosztotta a csereprogramról szóló papírokat.

– Olvassátok végig nyugodtan – mondta –, és adjátok oda a szüleiteknek. Kitűzve megtaláljátok azt a nyomtatványt, amire feliratkozhattok, ha fogadni szeretnétek cserediákot. A kitöltött papírokat legyetek szívesek legkésőbb a jövő hét végéig visszahozni. Van kérdés?

– Mikor érkeznek az angol kisasszonyok? – jelentkezett Fülöp vigyorogva. – Alig várom.

Sármány tanárnő a homlokát ráncolta.

– Biztos vagyok benne, hogy a csoport nem csupán lányokból áll majd, kedves Fülöp – válaszolta. – Még nem végleges a dátum, a jövő hónap elejéig még biztosan türelemmel kell lenned.

– És meddig maradnak? – kérdezte Dia.

– Tíz napig – válaszolta Sármány tanárnő. – Az angol iskolaév nem két félévre tagolódik, mint nálunk, hanem három trimeszterre. Közben mindig van két hét szünet. Ezt bele kell kalkulálnunk a tervezésbe, hogy az utazás ne essen bele a szünetbe.

Amikor megszólalt a csengő, és néhányan sietősen felpattantak a helyükről, a tanárnő visszahívta őket.

– One moment, please! Házi feladat holnapra: javítsátok ki a dolgozatot. És holnaputánra olvassátok el az angol munkafüzetben a Lesson 9-t. Ott megtaláltok mindent az angol iskolarendszerről. A könyvtárban és az interneten kereshettek még ehhez információkat, és írhattok jegyzeteket – felvette a táskáját. – Goodbye, boys and girls. Have a nice day! – azzal a tanárnő emelt fővel elhagyta a tantermet.

– Goodbye, Mrs. Sármány – felelte az osztály kórusban.

Bori kivette az uzsonnáját, és átnyomakodott a tömegen Annával, Zizivel és Diával az iskolaudvarra. Az angoldolgozat már mellékes, sokkal fontosabb téma az idelátogató angol gyerekek.

– Remélem, hogy jön hozzánk is valaki – mondta izgatottan Bori. – El tudnám képzelni.

Anna bólintott.

– Én is. Csak azon gondolkozom, hogyan győzzem meg erről a szüleimet.

– Leginkább azzal, hogy milyen jót tenne egy angliai vendég az angol jegyeidnek – mondta vigyorogva Zizi. – Hallottad, mit mondott a Sárkány – gőgös arcot vágott, felemelte a mutatóujját, és elváltoztatott hangon azt mondta: – Ha az ember meg akar tanulni egy idegen nyelvet, nincs annál jobb, mint anyanyelveikkel beszélgetni!

Bori és Anna vihogtak. Csak Dia nem szólt egy szót sem.

– Igaz – mondta elgondolkozva. – Ez jó érv. Ennek ellenére nem hiszem, hogy a szüleim megengednék.

– Miért nem? – kérdezte Anna.

Dia kicsit előredőlt, mielőtt válaszolt volna.

– Szóval – felelte aztán –, tudjátok, hogy elég kicsi a lakásunk. Ráadásul az anyám ápolónőként dolgozik több műszakban. Szóval nyugalomra van szüksége.

Bori a homlokát ráncolta.

– Hm, ez így tényleg béna. De tudod mit? – bökte meg a barátjánőjét. – Ha Anna, Zizi és én is kapunk vendégeket, akkor egyszerűen megosztjuk veled! Úgyis mindig mindent együtt csinálunk.

Zizi és Anna azonnal rábólintottak.

– Az én angolom fele is a tiéd – jelentette be Zizi ünneplésen. – Ígérem.

Bori összegyűrte a szendvics csomagolását, és bedobta egy papírkosárba. Aztán a többiekkel együtt visszament az iskolaépületbe.

– Találkozzunk délután a könyvtárban – javasolta Anna. – Utánanézhethetnénk az interneten az angol iskolarendszernek.

– Igen, szuper ötlet – mondta Bori. – De én csak később érek rá. Úgy négy óra körül. Előtte szülinapi ajándékot kell csinálnom az anyukámnak. Megígértem Jakabnak.

– Négykor jó lesz – válaszolta Anna.

Zizi és Dia is egyetértett.

Dia kíváncsian nézett. – Mit fogtok csinálni Jakabbal?

– Egy fényképes naptárat – árulta el Bori. – Csináltam Jakab-ról és magamról tizenkét képet. Felragasztjuk kartonpapírra, és feldíszítjük egy kicsit.

– Klassz – mondta Dia. – Biztos örülni fog az anyukád.

– Na, azt remélem is! – vigyorgott Bori. – De mielőtt el-kezdjük, mindenképpen megpróbálok kicsikarni anyámból egy igent a vendéggyerekre. Ha ugyanis ő egyetért, akkor az apám már nem fog tiltakozni.

– Drukkolok, hogy sikerüljön – mondta Anna.

– Azért én is megkérdem – reménykedett Dia. – Talán mégis megengedik a szüleim.

– Igen, mindenképpen – biztatta Zizi. – Egy kérdés nem kerül semmibe.

Bori felsóhajtott, amikor leült a helyére.

– Olyan béna, hogy még van egy magyar óránk.

Józsa tanár úr belépett a terembe.

– Remélem, ezt nem kell magamra vennem – mondta vi-gyorogva. Bori elvörösödött.

– Nem, persze, hogy nem.

– Akkor megnyugodtam – mosolygott a magyartanár. – Nyissátok ki az olvasókönyveteket. Hol tartottunk tegnap, Bori?

– A 64. oldalon – vágta rá Bori. Kinyitotta a könyvét. – A kincses sziget, írta Robert Louis Stevenson.

– Köszönöm – Józsa tanár úr lazán felült a tanári asztalra. – Pali, kérlek, olvasd fel.

Miközben Pali az új fejezetet olvasta fel, Bori lehajtott fejjel olvasta vele a szöveget magában.

Ez nagyon klassz, gondolta, miközben tovább lapozott. Egy izgalmas könyvvel még a legunalmasabb óra is egy pillanat alatt véget ér!

Olyan mélyen belemerült a kalóztörténetbe, hogy már nem is bírt másra gondolni. Csak akkor emelte fel a fejét, amikor kicsöngettek, és Józsa tanár úr már a házi feladatot írta a táblára. Becsukta a könyvet, és eltette a hátizsákjába. Közben pillantása a tájékoztatóra esett, amit Sármány tanárnő adott, és kicsit hevesebben vert a szíve. Egy osztálynyi gyerek Angliából – ez szinte izgalmasabb, mint egy kalózzal teli hajó.

Gyorsan bedugta a könyvét és a tolltartóját a hátizsákjába, majd a hátára dobta. Alig várta, hogy hazaérjen és elmesélje Anyának az új híreket.

A hazaúton Bori és Pali azon gondolkodott, hogyan tudnák a szüleiknek a legvonzóbbá tenni a cserediák programot. Pali egyetlen javaslata a következő volt: – Egyszerűen kérdezzük meg őket!

Bori ránézett. Ha ez ilyen egyszerű lenne!

Elbúcsúztak egymástól, és amikor Bori éppen be akarta tolni a biciklijét a garázsba, kivágódott a szomszéd ház ajtaja. Jakab és Emma, Pali kishúga rontott ki.

– Istenem, hol voltál? – kiabált Jakab. – Már ezer éve várok rád!

Bori az öccséhez lépett, és beletúrt a hajába.

– Ez nem lehet – mondta nevetve. – Hiszen mostanáig te is iskolában voltál. De miért vagy Emmáéknál? Anya nem ért még haza?

Pali anyukája kukucskált ki.

– Anyukátok egy kicsit később jön. Most telefonált.

– Fel kell tennünk a tésztahoz a vizet főni – jelentette ki Jakab. Lehalkította a hangját. – Vagy megcsináljuk előbb az ajándékot?

– Később – súgta neki Bori. Odaintett Palinak, és megköszönt mindent az anyukájának, majd kikotorta a lakáskulcsát a hátizsákjából.

Nem sokkal később ott állt Jakabbal a konyhában, és megtöltötték a nagy lábost vízzel. Mielőtt a tűzhelyre tette volna, még megsózta egy kicsit.

– Ha Anya ebéd után ledől, akkor nyugtunk lesz – mondta Jakabnak. – És elkezdhetjük a szupertitkos kézműves akcióinkat, oké?

Jakab felhúzta az orrát.

– Na, jó – morogta. – De vigyázz, ha észrevesz valamit, akkor te leszel a hibás!

– Igen, tudom – felelte Bori nevetve. – Mindig a nővérek a hibásak. De most gyere, segíthetsz felválni a paradicsomot.

Amikor Bori anyukája megérkezett a rendelőből, ahol gyerekorvosként dolgozott, ínycsiklandozó paradicsomszós bugyborékkolt a lábában. A tészta már a szűrőben gőzölgött. Beleszimatolt a levegőbe és elcsodálkozott.

– Istenem! Már mindennel elkészültetek!

Jakab büszkén kihúzta magát.

– Még jó, hát mire gondoltál? Én vágtam a paradicsomot.

– Nagyon köszönöm, édeskéim. Ne haragudjatok, hogy ennyire későn jövök, de rémes, hogy mi volt a tanácsadáson – először Jakabot, aztán Borit puszilta meg. – De cserébe holnap szabadságon leszek!

– Na, még csak az kéne, hogy a születésnapodon dolgozz – Bori cinkosan rákacsintott Jakabra. Ő visszakacsintott.

A tészta remekül sikerült. Bori már a második adagot szedte ki a tányérjára. A csereprogramról szóló tájékoztatót Anya tányérja mellé tette. Ott egészen biztosan észre fogja venni.

Anya csak egy felületes pillantást vetett rá.

– Mi ez? – kérdezte.

– Olvasd el magad – motyogta Bori teli szájjal.
– Nem ér rá ebéd után? – kérdezte Anya. – Ez a tészta tényleg nagyon finom lett!
– Kérsz még? – Jakab felugrott, de Anya leintette.
– Nem, köszönöm – vette kézbe a papírt. – Cserediákok jönnek hozzátok Angliából?
Bori buzgón bólogatott.
– Igen, hát nem klassz?
– Hogyhogy? – Jakab feltekerte a tésztát a villájára, és csámcsogva tolta be a szájába a gombolyagot. – Mit keresnek itt?
Bori a homlokát ráncolta. Honnan is tudhatná Jakab, kik azok a cserediákok? Végül is csak elsős.
– Részt vesznek az órákon – magyarázta neki –, és minden másban is.
– Ez béna! – rázta a fejét Jakab.
– Nem, ez egyáltalán nem béna – szólt közbe Anya. – Éppen ellenkezőleg – félretolta a tányérját, és érdeklődve olvasgatta a papírt.
Bori leengedte a villáját és olyan erősen szorította, hogy az ujjai egészen kifehéredtek.
– És? – kérdezte végül. – Mit gondolsz?
– Klassz – felelte Anya. – Én fél évet voltam Franciaországban, amikor iskolás voltam. Utána a francia kislány, akinél laktam, meglátogatott engem. Még ma is levelezünk. Claire igazán jó barátnőm lett. Csodálatos egy ilyen csereprogram!
Bori nagy szemeket meresztett. Ja, persze! Anya már olyan sokat mesélt a francia barátnőjéről! És az a sok levél Franciaországból! De, hogy még iskolás korukból ismerik egymást és cserediákok voltak...

– Akkor beleegyezel? – kérdezte izgatottan. – Lakhat nálunk az egyik diák?

– Pillanat – mondta Anya. – Ennyire gyorsan nem megy.

– Ha Bori kap egy angol gyereket, én is kérek – rikácsolta Jakab. Bori szórakozott pillantást vetett rá.

– Ehhez még túl kicsi vagy!

– Nem is vagyok!

– De igen!

Anya megfogta a fejét.

– Először is pakoljuk le az asztalt, és jöjjön egy kis csendes pihenő – Borihoz fordult.

– Később megbeszéljük, jó? Teljes nyugalomban, és minde- nek előtt, majd ha Apa is itthon lesz.

– Igen, az jó lesz – sóhajtott Bori. Legalább nem mondott Anya rögtön nemet. Ez elsőre nem is rossz. És ezen kívül, ju- tott eszébe, még úgyis van egy kis dolgunk Jakabbal. Anya fel- állt és össze akarta pakolni a tányérokat, de Jakab megelőzte.

– Dőlj le a kanapéra, és olvasd el nyugodtan az újságot – mondta nagyvonalúan. – Bori és én mindjárt mindent bepako- lunk a mosogatógépbe, aztán felmegyünk Ki nevet a végén-t játszani.

– Mondd csak, mit forgatsz a fejedben? – kérdezte Anya. – Vagy elnéztem a dátumot, és ma van a születésnapom?

– Egyik sem – nevetett Bori. – De azért pihenhetsz egy ki- csit.

– Igen, gyerünk! Csináld csak – törleszkedett oda Jakab, és Anyát az ajtó felé tolt. Bori a szemét forgatta. Jakab most tény- leg egy kicsit elvetette a sulykot. Ha ezt így csinálja továbbra is, Anya még gyanút fog. Feltűnés nélkül az öccse lábára lépett.

– Aú, jaj! – sivított fel Jakob. Bori fenyegetően felhúzta a szemöldökét, de Anya már felkapta az újságot, és nem figyelt rájuk. Bori rohamtempóban bepakolta az edényeket a mosogatógépbe.

– Kész vagyunk! – kiáltotta, és jelzett Jakabnak, hogy menjen fel.

Jakab vigyorogva szaladt fel a lépcsőn. Bori kis távolságból követte, de csak miután meggyőződött róla, hogy Anya a nappaliban, a kanapén fekszik.

Alig egy óra múlva elégedetten csodálták közös művüket: tizenkét kedves fénykép színes kartonpapíron, mindegyik hónapra egy, gondosan feliratozva, Jakob színes rajzaival díszítve.

– Gondolod, hogy örülni fog neki? – Jakob homlokán egy égszínkék festékfolt díszelgett.

– Hát, persze – Bori bólintott. – Egy saját készítésű naptár szuper ajándék, ráadásul teljesen egyedi. Ilyesmit nem lehet csak úgy készen megvenni!

Ez a naptár tényleg tökéletes, gondolta. Igazán csodás!

– Már csak be kell csomagolnunk.

Körbenézett a szobájukban. A kézműveskedés után elég nagy lett a káosz, de valahol a rendetlenség mélyén ott kell, hogy legyen az a szép csomagolópapír, amit az ajándékhoz vett.

Jakab kihúzott egy virágos papírgurigát az íróasztal alól.

– Talán ezt keresed? – kérdezte vigyorogva. Bori visszavigyorgott.

– Pontosan, te kis kópé! Azt is tudod véletlenül, hogy hol van a cellux?

Miközben Bori a szőnyegen térdelt és méretre vágta a csomagolópapírt, Jakob átkutatta az íróasztalt.

– Megvan! – kiáltott fel végül.

Nem sokkal később ott feküdt a naptár csodaszép csomagolásban. Bori még csinált néhány masnit, és azokat is ráragasztotta.

– Klassz – mondta. – Már csak a virágok hiányoznak. De csak holnap reggel szedjük, hogy szép frissek maradjanak. Felébresztelek negyed órával azelőtt, hogy Anya felkelne, rendben? Akkor lesz elég időnk.

– Oké – kuncogott Jakab halkán. – Azta, ez nagyon menő! Anya teljesen meg fog döbbeni.

Bori felállt, és kitolta az öccsét a szobából.

– Igen, én is azt hiszem – mondta, és ránézett az órára. – De most indulnom kell. Annával és a többiekkel van találkozóm.